

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Édesapánk

Tűz vörös betűkkel írom fel az égre,
a felhős fehérre vagy az azúrkékre,
hogy aki felnéz rá, az mindenki lássa,
az édesapámnak nincsen, nem volt párja.
Elment ő közülünk, fent van már a mennyben,
azóta nem fogy el szememből a könnyem.
Dolgos, kérges kezét többé nem foghatom,
elvitte őt tőlünk egy nagyobb hatalom.
De fülemben cseng még jóra intő szava,
ha éppen úgy kellett, jóízű kacaja.
Ami jó volt benne, az már belém kódolt.
Madárlátta kenyér, táskájából jó volt.
Félárvak lettünk mi, akiket itt hagyott,
pedig már nem gyermek, én is nagy vagyok.
Kilencvenhét éve, vállát súllyal nyomta,
teste is meggyengült ezt a súlyt nem bírta.
Angyalokkal szállt fel Urunkhoz a lelke,
ott van a mennyben, hogy léptünket ügyelje.
Tanítása s hite itt él bennem tovább,
és őrzöm agyamban minden egyes szavát.
Tűz vörös betűkkel írom fel az égre,
a felhős fehérre, meg az azúrkékre.
Összetört szívünknek van még reménysége,
hogy eljutunk hozzá, fel az örök fénybe.

Szabadon 2019.02.